

Fábián Janka
ÁRVÍZI NAPLÓ

Alig hét esztendővel a pusztító kolerajárvány után, 1838 tavaszán minden idők legnagyobb árvize öntötte el az ekkor már rohamosan fejlődő, nyüzsgő és prosperáló várost, Pestet. A hónapok óta észlelt bajos előjelek ellenére a lakosok nem törődtek a fenyegető veszéllyel, és csupán a legalapvetőbb intézkedéseket tették meg a közeledő jeges ár feltartóztatására. Ezért március 13-a éjjelén szinte meglepetésszerűen zúdult rájuk a tengerré duzzadt Duna vize.

A Cholera-naplóból megismert Gruber Vilma, aki ekkor már nem kíváncsi kamaszlány, hanem bájos, fiatal nő, a természeti katasztrófa idején Pesten, az idősebbik nővérének a házában tartózkodik. Mivel az otthonuk a megáradt folyótól csak egy utcányira fekszik, kis családjával hamarosan az események középpontjába kerül. Az ő szemével láthatjuk, ahogyan az "árvízi hajós", Wesselényi Miklós a veszéllyel mit sem törődve, fáradhatatlanul segíti csónakján a bajba jutottakat. De mások is kiveszik a részüket a mentésből, például az ismert nyomdász, Landerer Lajos vagy István főherceg, József nádor fia.

A tragédia következtében Pesten a házak fele a földdel vált egyenlővé, vagy lakhatatlanná tette őket a napokig dühöngő árvíz. Vajon hogyan lehetséges egy ilyen mértékű katasztrófa után talpra állni, és újrakezdeni az életet - akár egy fiatal lánynak, akár egy városnak?

Fábián Janka új kisregényében választ kaphatunk ezekre a kérdésekre, és megismerhetjük annak a pár szörnyű napnak a történetét, amely szinte pontosan tíz évvel a forradalom kitörése előtt sokak életét romba döntötte, de egyúttal az újrakezdés reményét is

megcsillantotta.